

platky, cla, příspěvky k sociálnímu pojištění a jiné veřejné dávky, které dospívají v konkursu. Z právě citovaných ustanovení zákona jde nesporně najevo, že právo disponovati věcmi do konkursní podstaty náležejícími přechází s úpadce na správce konkursní podstaty, resp. na zvláštního správce, jež může podle § 84 konk. řádu konkursní soud přidělit správci podstaty pro určitý obor správy (nemovitý majetek, podnik) a kterým má býti ustanoven vnucený správce před tím snad zřízený, a s tímto právem přechází naň zároveň i závazek plniti veřejné dávky i jinaké veřejnoprávní povinnosti, zejména i povinnosti policejné právní. O porušení takové policejné právní povinnosti, uložené majiteli lesa v zájmu dobrého stavu lesnictví, pak v daném případě jde.

St-I nepopírá, že byl v květnu 1932 soudem ustanoven vnuceným správcem sporných lesních statků, koncem června 1932 pak zvláštním odborným správcem ve smyslu § 84 konk. řádu, a ani netvrdí, že by byl nevěděl o vyzvání zem. úřadu v Bratislavě z 3. února 1932 k předložení hospodářských plánů. Podle toho, co bylo shora řečeno, byl tedy st-I za nepředložení hospodářských plánů i trestněprávně zodpovědný a nemůže ho této odpovědnosti zprostiti ani skutečnost, že při výkonu svého disposičního práva byl vázán na souhlas exekučního soudu, věřitelského výboru nebo konkursního komisaře, když ani nyní ve stížnosti netvrdí, že by byl o takový souhlas k předložení hospodářských plánů zažádal a se své strany učinil vše, aby tohoto souhlasu dosáhl.

Č. 13.076.

Živnostenské právo: Na rozsahu živnostenského oprávnění k prodeji školních knih podle § 19 odst. 2 živn. řádu z r. 1895 nebylo nic změněno novelou z r. 1907.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 4643/35-4.)

Věc: Markéta P. v Brně proti rozh. min. obchodu v Praze z 1. června 1935 o rozsahu živnostenského oprávnění.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Ježto vzešla pochybnost o rozsahu živnostenského oprávnění, rozhodl zem. úřad v Brně na základě § 36 odst. 2 živn. řádu po slyšení korporací uvedených v tomto paragrafu, že Markéta Š. v Brně jako majitelka živnostenského oprávnění znějícího na »prodej školních a modlitebních knih a kalendářů podle 21 odst. 3 živn. řádu« překročila rozsah svého živnostenského oprávnění tím, že prodávala knihy pro střední školy. V důvodech tohoto výměru uvedl zem. úřad, že za školní knihy ve smyslu tohoto ustanovení dlužno považovati pouze knihy pro školy obecné a měšťanské, nikoli však pro střední a vysoké školy, což dovodil z historického vývoje cit. ustanovení, poukávav na to, že ustanovení to bylo obsaženo již v § 19 živn. řádu z r. 1859 a že v tuto dobu

se výrazem »školní knihy« nerozuměly školní knihy pro gymnasia a reálky, což je patrné z min. nař. z 16. ledna 1850, jímž prodej těchto knih byl již tehdy vyhrazen knihkupcům.

Min. obchodu nař. rozhodnutím nevyhovělo odvolání st-lčinu z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého a poznamenalo, že koncese podle § 21 odst. 3 živn. řádu udělená živnostenským úřadem I. stolice opravňuje jen k prodeji školních knih pro školy národní (obecné a měšťanské).

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Pokud v úvodní větě stížnosti, že podle obsahu koncese je st-lka oprávněna prodávati školní knihy bez omezení, by měla býti spatřována námitka, že znění této koncese neobsahuje žádného omezení v příčině prodeje školních knih — a že tedy rozsah jejího oprávnění v tomto směru směl býti posuzován jediné s hlediska významu výrazu »školní knihy« v době udělení koncese — byla by bezdůvodná, neboť v koncesi st-lčině se i na prodej školních knih vztahuje dodatek »podle § 21 odst. 3 živn. řádu« a otázku, zda tento dodatek znamená nějaké omezení, lze zodpovědět jen výkladem tohoto zákonného ustanovení. Předmětem sporu může tedy býti jen otázka, co v cit. zákonném ustanovení znamená výraz »školní knihy«.

Vykládaje toto ustanovení, poukázal žal. úřad na to, že stejné ustanovení bylo obsaženo již v původním znění živn. řádu z r. 1859, a to v jeho § 19, a proto uznal za nutné zkoumati, co zákonodárce v oné době rozuměl výrazem »školní knihy«. Námitky, jež stížnost proti tomu vznáší — při čemž arcí některé z těchto námitek mylně označuje jako výtky vadnosti řízení, kdyžtě přece jde o ryzí právní výklad normy — lze shrnouti v ten smysl, že žal. úřad neměl zkoumati, co zákonodárce výrazem »školní knihy« rozuměl v r. 1859, nýbrž v r. 1907, a to proto, že sporné znění živn. řádu bylo nově upraveno teprve v zákoně z tohoto roku. Námitka tato není důvodná.

Zákonem, jehož se tu st-lka dovolává, t. j. zákonem z 5. února 1907 č. 36 ř. z., nebyl vydán nový živn. řád, nýbrž byl jím živn. řád z r. 1859 jen novelisován — obdobně jako se to stalo již několikrát před tím. Při této novelisaci byla některá ustanovení dosavadního zákona sice změněna, avšak celá řada jiných byla ponechána beze změny. Jest ovšem pravda, že také původní znění § 19, které již upravovalo koncesi k prodeji školních knih, doznalo v § 21 novely některých změn, avšak právě v části pro dnešní spor rozhodné zůstalo původní znění zákona z r. 1859 naprosto nedotčeno, neboť již v § 19 odst. 2 tohoto zákona stálo doslova totéž, co jest obsaženo v § 21 odst. 2 ve znění novelisace dnes platné, že totiž omezení tiskových živností, stanovená v předchozím odst. 1 — tenkrát § 19, dnes v § 21, se nevztahují k obchodu omezenému výhradně na knihy školní a modlitební, na kalendáře a obrazy svatých.

Tím, že zákonodárce novely ponechal toto ustanovení naprosto beze změny, dal také jasně najevo, že na poměrech jím upravených nechtěl provést žádnou změnu, a neplynulo by z tohoto slovního pře-

vzetí nic jiného ani tenkrát, kdyby stížnost měla pravdu, že pojem »školní knihy« se od r. 1859 změnil do té míry, že v r. 1907 již měl jiný rozsah, čili jak to stížnost nazývá, že se změnil rozsah právní skutečnosti, označované zákonodárcem pojmem »školní knihy«. Daleko spíše by tu byla na místě argumentace opačná, že totiž zákonodárce, kdyby byl převzetím původního výrazu »školní knihy« chtěl v r. 1907 označiti pojem širší — a kdyby tedy byl chtěl proti původnímu znění rozšířiti živnostenské oprávnění v cit. předpisu upravené, byl by to musil jasně vyjádřiti a nebyl by se směl spokojiti ponecháním znění původního.

Proti další argumentaci žal. úřadu, že v r. 1859 se rozumělo výrazem. »školní knihy« jen knihy pro školy normální a nikoli též knihy pro školy střední a vysoké, stížnost řádně formulovaných námitek neobsahuje, proto zůstává odůvodnění nař. rozhodnutí i v tomto bodě neotřeseno. Ježto pak ostatní námitky stížnosti — že od r. 1859 do r. 1907 se změnil rozsah právní skutečnosti označené pojmem »školní knihy« a že v poslední době vycházejí již některé stejné učebnice pro školy občanské a nižší školy střední, jsou podle toho, co bylo shora dovedeno, pro posouzení dnešního sporu bezvýznamné, slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 13.077.

Živnostenské právo. — Řízení správní: I. Osoba bez státní příslušnosti potřebuje k nastoupení a provozování živnosti formálního povolení zem. úřadu podle § 8 odst. 2 živn. řádu. — II. Výrok odpírající odkladný účinek odvolání z výměru, kterým se nebere na vědomí ohlášení pobočného závodu, není řádně odůvodněn pouhým poukazem na »zájmy živnostenské policie«.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 6441/35-5.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.289/34, 11.789/35.

Věc: Josef B. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. srpna 1935 o opovědi živnosti a magistrátu hlav. města Prahy z 25. září 1935 o přiznání odkladného účinku odvolání.

Výrok: Naříkané rozhodnutí magistrátu hlav. města Prahy z 25. září 1935, pokud jím byl odepřen odkladný účinek odvolání, se zrušuje. — Stížnost na rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 12. srpna 1935 se zamítá.

Důvody: I. Magistrát hlav. města Prahy, úřadovna v Praze VII., nevzal výměrem ze 7. května 1935 na vědomí opověď st-lovu z 15. dubna 1935, že bude provozovati živnost »jednatelství a komisionářství nábytkem« se stanovištěm v Praze VII., Veletržní palác. Své rozhodnutí odůvodnil mezi jiným tím, že žadatel nepředložil formální povolení zem. úřadu k provozování této živnosti podle § 8 živn. řádu a doklad, že proti